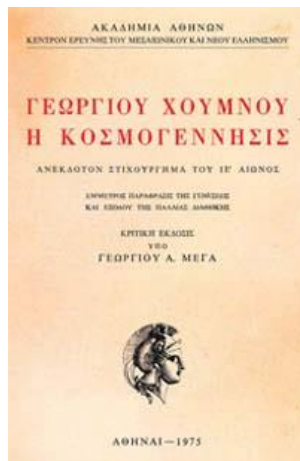

Ένα απόσπασμα από το ποίημα Κοσμογέννησις του Γεωργίου Χούμνου, τέλη του 15^{ου} αι. από τον Χάνδακα της Κρήτης:

«91. Λοιπόν αυτός εσκήνωσεν εις της Μαβρής τον τόπον όπου 'χεν την φιλοξενιάν και τον μεγάλον κόπον.

Φιλοξενιάν και τράπεζαν ο Αβραάμης στένει και όσοι διαβάτες και αν διαβούν, όλους τους ανημένει να φαν, να πιούσιν μετ' αυτόν, τα πόδια τους να πλύνη για περισσήν ανάπαυσιν τους έστησεν και κλίνην.

Κι εσφάλισε ο μισόκαλος ο δαίμονας τες στρατές Και δια τον φθόνον του Αβραάμ ξηλώνει τους διαβάτες.

Και νηστικός εις την οδόν διαβάτες ανιμένει, 100. Τρία μερόνυκτα κάθετον, τινάς δεν αναφαίνει.

Κι εις τρίτον έδειξεν ο Θεός σχήμα χαριτωμένον

Πατήρ, Υιός και Άγιον Πνεύμα ευλογημένον.

Τρεις νέοι δείχνουν κι έρχονται ως άνδρες οδοιπόροι, τους ποιους αυτούς ο Αβραάμ από μακράν εθώρει Και απείτις εσιμώσασιν εις άλλον δρόμον μπαίνου Και με σπουδήν εβιάζονται, δείχνουν δεν απομένου.

Δένει τα χέρια τ' Αβραάμ, αυτούς επαρακάλει

110. Να ρθούν να φάγουν μετ' αυτόν, πάσαν καλόν να βγάλει.

Κι οι νέοι δείχνουν βιάζονται την στραταν τους να πάσι,

Ολίγη χρεια, του λέγουσιν, έχουσι δια να φάσι.

Λοιπόν οι νέοι με σπουδήν γλήγορα 'δοιπορούσα, Μα βλέποντας την προθυμιάν την είχε, τ' απακούσα.

Και παίρνει τους ο Αβραάμ και μπαίνει στο καλύβι,

Και ο δεαίμονας ο φθονερός, πολλά βαρά το θλίβη.

Τρία μέτρα σιμιδόλαδον, και το μοσχάρι σφάζει,

Βούτυρον και ζεστά ψωμιά η Σάρρα ετοιμάζει,

Κι εχλίανε και το νερόν τα πόδια τως να πλύνη

120. Και ητοίμασεν ανάπυσιν και στρώνει τους την κλίνη.

Τρώγοντας λέγουν τ' Αβραάμ υιόν αυτός αν έχη,

Και απιλογήθην κι είπεν των ουδεποσώς μετέχει.

Και πάλιν μεταλέγουν του: «Ήξευρε Αβραάμη,

Σ' τούτον ας είσαι θαρρετός, υιόν εσύ θες κάμει».

Η Σάρρα παραγέλασε και προς αυτούς ομίλει:

«πώς είναι τούτο εμπορετόν, αυθέντες μου και φίλοι;

Στείρα και γραία βρίσκομαι, κι άντρας μου γεροντάκι,

Πώς είναι δυνατόν αυτό, να ποίσωμεν παιδάκι;»

Και πάλιν μεταλέγουν του, να ναι βεβαιωμένος,

130. Μέλλει του υιός να γεννηθή πολλά χαριτωμένος,

Η Σάρρα λέγουν δυσπιστά, αμήν, αμήν, σου λέγω,

Αλήθεια λέγω, κάτεχε, εις ό,τι κι αν σου μνέγω.

Η δάμαλις, ου μοσχαριού η μάνα, το γυρεύει,

Έξω και μέσα κλαίγοντας δια το μοσχάρι οδεύει.

Και απείν αποσηκώθησαν οι νέοι εκ το τραπέζι

Ο μόσχος ενεστάθηκεν και τριπηδά και παίζει».